

AKI HELYETT A KRISZTUS VÉREZETT

Túrmezei Erzsébet

Emlékszem: Kemény bilincsbbe verten,
bénultan ültem a hideg kövön.
Sötétség, bűn és vád töltötte el lelkem,
ijesztő csend kietlen börtönöm.

Halál: Oly mindegy. Csak nagynéha lázadt
valami bennem. Életvágy talán.
S akkor... szerettem volna összetörni
bűnt és bilincset börtönöm falán...

Neki az ajtó rozsdamart vasának
sámsonkarokkal! Ki a fényre! ki,
ahol szabad mezők ujjongva várnak,
s ahol az élet szent magvát veti!

Néha. És máskor rémek. Megremegtem:
a szívemen kemény, hideg marok.
Egy síron túli hang titkos hívása:
'Jöjj! Jöjj Barabás!' - Nem! Nem akarok!

'Barabás!' Hah, már nem a rém hívása.
Ezer torokból tör ki: Ó, elég!
Ez a halál! Jön értem. Sírom ássa
és nem kiálthatok felé: Ne még!

Most! Súlyos léptek... fegyver csörrenése...
csikordul a zár... szoborra meredt
minden tagom... egy érdes hang: 'Barabás,
szabad lettél. Le a bilincseket!'

Először mint egy álom. De lehullnak
mégis. Tántorgó lábaim előtt
kitárt kapu áll. Ott kinn vár az élet.
Rám vár. Előre! Hadd köszöntsem őt!

Merre? Hová? Nagy céltalan örömmel
rohantam, mígnem bőszt tömegbe vitt,
zúgó tömegben torpant meg a lábam.
Pilátust láttam, népem véneit...

S ott állt egy ember: nagy, szűrő tövissel
megkoronázott, véres, tört alak.
Vállán vörös palást, kezébe nádszál.
Hogy le nem roskad annyi kin alatt!

Gyöngye, törékeny. Vad lelkemmel érzem:
szelíd, egészen más, mint én vagyok.
Arcán csend, nyugalom. Megtört szemében
valami földöntúli fény ragyog.

Ki ez az ember? Megkövülten állok.
Énrám tekint. Ki Ő? Mit véthetett?

Valaki szól: 'A Názáreti Jézus.
Őt feszítik meg Barabás helyett.'

Oly hosszú út vezet a Golgotára...
Én végigjártam. Két lázas szemem
odatapadt vonagló alakjára,
ott égett minden gyilkoló szegen.

És nem tudtam többé levenni róla.
A szemek fénye... az a szent ajak...
a hulló vér... Múltott a perc, az óra.
Felejtethetetlen percek és szavak.

A szívemen gigászi nagyra nőttek
látván kemény, hideg gránithegyek:
Helyettem! Énhelyettem! Énhelyettem!
Hogy én éljek, hogy én szabad legyek!

Mikor utolsót vonaglott a teste,
mikor már minden elvégeztetett,
mentem alá a gyász hegyéről én is.
- S ölbe vettem egy síró gyermeket...

Megsimogattam... lázadó kezemmel,
mely azelőtt csak gyilkolt és rabolt.
S akkor tudtam meg, hogy Barabás meghalt.
Az ő testét fedi a sziklabolt.

Már csak szeretni, simogatni vágytam,
haladni csendesen, mint Ő haladt,
aki helyettem roskadt le a porba
Golgota utján a kereszt alatt.

Helyettem. Énhelyettem! Énhelyettem!
Ez a szó zengi át életem.
- Napfény gyanánt ez tündökölt felettem,
s ez nyitja meg a mennyet is nekem.

'Ki az? Ki zörget?' - kérdik majd. 'Barabás,
aki helyett a Krisztus vérezett.'
S kitárják akkor ujjongó örömmel
a gyöngykaput fehér angyalkezek.

Forrás: www.keresztenydalok.hu